

Nr 220.

Af herrar **Lundgren** i Göteborg och **Broström** i anledning af
*Kungl. Maj:ts proposition angående godkännande af tull-
verkets utgiftsstaten för år 1911 m. m.*

I anledning af den uti Kungl. Maj:ts proposition nr 60 föreslagna indragningen af tullstationen i Lunde be vi att få anföra följande:

Indragning af denna tullstation skulle för sjöfarten medföra högst väsentliga olägenheter och tidsförlust för alla de fartyg, som lasta i mellersta och öfre Ångermanälven.

Tullkammarens i Hernösand och skeppsmäklaren Malmströms uttalanden innebära, att genom tullstationens i Lunde indragande skulle fartygen vinna i tid genom in- och utklareringens förläggande till Härnösand, då Härnösand ligger vid älvens mynning. Det förhåller sig emellertid så, att om ett fartyg skulle inkomma till Härnösand på natten, måste det ankra och afvakta inklarering på morgonen i stället för att afgå direkt till lastningsplatsen och genast på morgonen få börja lasta. Mer än en half dag skulle härigenom ofta gå förlorad. Samma blefve förhållandet vid afgång, om fartyget blef lastadt på aftonen.

Om lastfyllnad, hvilket ofta är fallet, intages i annan längre norr ut belägen hamn, finge dessutom en högst väsentlig krök göras för att anlöpa Härnösand. På grund häraf skulle i de flesta fall hvarje fartyg förlora ett dygn i tid, och hvad detta betyder för större ångare, som kosta 500 à 600 kronor per dag, är lätt att inse. Vidare har tullkammaren anført, att på segelfartygens tid, var tullstation vid Lunde berättigad, men med den allt mera tilltagande ångbåtstrafiken är detta icke fallet.

Nu förhåller det sig emellertid så, att segelfartygen ofta togo en dag för att göra sjöklart, proviantera etc., men nutidens ångbåtstrafik

Bih. till Riksd. Prot. 1910. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 97 Häft. (Nr 220.)

måste drifvas med all snabbhet, och för den gäller i än högre grad än för segelfartygen att »tid är pengar».

Hvad åter Kungl. Maj:ts befallningshafvandes utlåtande beträffar, som går ut därpå, att indragningen vore önskvärd ur ordningens och sedlighetens synpunkt, bedja vi att däremot få invända, att då Lunde är en i Ångermanälven centralt belägen plats, indragningen af tullstationen icke skulle i någon väsentlig grad minska den där befintliga lösa befolkningen, som måste vara till hands för distribution och arbetskraft till de olika sågverken. Den omständighet, att statens tjänstemän finnas på platsen, förmoda vi Konungens befallningshafvande icke vilja påstå skulle menligt inverka på ordning och sedlighet.

De af Sveriges redareförening anförda skälen om ökade lotsafgifter, större kostnad för bogserbåtar, extra resor, tidsförlust etc., som skulle blifva en följd för de flesta i Ångermanälven lastande fartygen, om stationen indroges, bedja vi att för vår del få understryka, och torde dessa olägenheter mer än väl utgöra skäl för stationens bibehållande, i all synnerhet som de genom indragningen besparade utgifterna för staten icke kunna uppgå till några afsevärda belopp.

Då en stor del af de fartyg, som lasta i distriktet, komma att i Lunde tullbehandlas (för närvarande 700 à 800 årligen) minskas arbetet i Härnösands tullkammare i motsvarande utsträckning, och bör därför personalen vid denna kunna minskas med den behöfliga personalen i Lunde, så att kostnaderna för staten böra blifva minimala, om Lunde bibehålles.

Med stöd af hvad vi här anført få vi vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta att tullstationen vid Lunde bibehålles, och få vi därjämte hemställa, att statsutskottet måtte föreslå den förändring i tullstaten, som i anledning däraf måtte förekomma.

Stockholm den 2 mars 1910.

W. R. Lundgren.

Dan. Broström.